

Arrest

nr. 304 569 van 9 april 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MOUBAX
Herbert Hooverlaan 212
1200 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MOUBAX, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit de provincie Kunduz.

Op 21 juni 2021 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 februari 2023 werd verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Hij werd bijgestaan door een tolk die de taal Pashtou machtig is en door zijn advocaat.

Op 22 mei 2023 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van het dorp Zakhel Khundan behorend tot de 7de wijk van de stad Kunduz, gelegen in de provincie Kunduz. U ging tot de 7de graad naar school en volgde sinds uw kindertijd koranles in de madrassa. Uw vader overleed circa 6 jaar geleden aan een hartaanval. Uw broer, E. (...), werkte voor het Afghaanse leger (ANA) in Paktika en nadien voor de Afghaanse lokale politie (ALP) in Chardara in Kunduz, doch werd circa 6 jaar geleden gedood tijdens een gevecht met de taliban. Samen met uw moeder, uw schoonzus, uw neven en één zus woonde u in Zakhel Khundan.

Het nationale leger had een controlepost op uw gronden en een telefoonprovider had er ook een zendmast geplaatst, waarvoor uw familie een maandelijks vergoeding ontving. Op een dag, één à twee jaar nadat de zendmast er kwam, was u onderweg naar school toen u twee personen tegenkwam die u zeiden dat u hen moest vervoegen, samen met alle andere jongeren van uw regio. U werd bang en vertelde dit thuis aan uw moeder, die zei dat u niet meer naar school moest gaan. U ging vervolgens gedurende 20 dagen niet naar school. Enkele dagen nadat u terug met school was begonnen, werd u echter opnieuw tegengehouden door twee personen die u vroegen of u een beslissing had genomen omtrent hun eis om hen te vervoegen. Ze waren verder op de hoogte van de controlepost op uw grond en zeiden dat u hen moest helpen om deze controlepost te verwijderen en vergif in het voedsel of water te doen van het leger of de politie. Indien u dit weigerde, zou dit slechte gevolgen hebben voor u. Toen u uw moeder dit vertelde, werd ook zij erg bang en sprak ze met uw maternale oom. Hij oordeelde dat het beter was om de overheid hierover te informeren, waarop u de commandant van die controlepost inlichtte. De commandant reageerde dat dit niks serieus was en er niks zou gebeuren omdat zij uw veiligheid zouden verzekeren. Hij stelde u tevens een paar vragen over de gezichten van die personen en vroeg u van welke groep ze waren, waarop u zei dat ze personeel zijn van M. S. (...) die verwant is aan uw dorpeling Mir Hamza. De commandant vroeg u vervolgens waar M. H. (...) woonde en u gaf hem zijn adres.

Eén à twee weken later viel de overheid het huis van M. H. (...) aan en arresteerden ze M. S. (...), waarop u nog banger werd. Na ongeveer één à twee maanden vielen de taliban vervolgens de controlepost aan die op uw grond stond, waarop u naar het huis van uw maternale oom ging. Mensen zeiden dat de taliban de soldaten van die controlepost vergiftigden en nadien de controlepost innamen. Diezelfde nacht belde uw moeder naar uw maternale oom en zei hem dat de taliban ook naar uw huis kwamen, op zoek naar u. De taliban zeiden tegen uw moeder dat u slaaf van de overheid was en de overheid informeerde over hun commandant, zodat ze u zouden vermoorden. Hierop vroeg uw moeder aan uw oom om uw leven te redden en u weg te sturen zodat u niet hetzelfde lot zou ondergaan als uw broer destijds. De volgende ochtend stuurde uw maternale oom u naar Kabul en via Nimroz verliet u uiteindelijk het land. U vertrok in januari 2021 uit Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Italië (waar op 31 mei 2021 uw vingerafdrukken werden geregistreerd). U reisde vervolgens verder via Frankrijk naar België, waar u op 19 juni 2021 aankwam. Op 21 juni 2021 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in, waarbij u verklaarde minderjarig te zijn.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban omdat u ze u beschuldigden van spionage voor de overheid en u weigerde voor hen te werken. Na uw vertrek trok uw moeder in bij uw maternale oom in Bandara Kabul.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: kopies van uw taskara en taskara's van uw vader en broer, kopie van het huurcontract van de zendmast en de Engelse vertaling ervan, kopie van het eigendomscontract van de grond, kopie van een opleidingscertificaat van uw broer en kopie van zijn politie- en legerbadge, kopie van een dreigbrief van de taliban, kopie van een brief van de maliks, foto's van uw broer tijdens zijn werk, foto's van uw broer en neven en een foto van uzelf aan de zendmast.

Op 26 oktober 2022 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot beëindiging van de behandeling van uw verzoek nadat u niet aanwezig was op het persoonlijk onderhoud. Hierop diende uw advocaat op 24 november 2022 een aanvraag in tot heropening van uw dossier omwille van een externe administratieve fout. Op 15 december 2022 besliste het CGVS om uw aanvraag tot heropening te accepteren en werd u opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht. U verklaarde met name geboren te zijn op 12 maart 2005. Uit een medisch onderzoek van de Dienst Voogdij is gebleken dat u op 12 juli 2021 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Overwegende dat uit de medische testen is gebleken dat u in juli 2021 een leeftijd heeft van minstens 19,5 jaar zijn de in het dossier aangevoerde elementen volgens de Dienst Voogdij en het CGVS niet van die aard om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken. Hieruit ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties hebt willen misleiden met betrekking tot uw leeftijd en dit om eventuele bijkomende bescherming te bekomen op basis van uw beweerde minderjarigheid. Deze vaststelling draagt allerm minst bij tot de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

U haalde aan dat uw broer, E. (...), in 2007 begon te werken als soldaat voor het ANA en daar gedurende drie jaar werkzaam was (CGVS, p. 9). Nadien was hij een tijdje werkloos, zo stelde u, en in 2014 sloot hij zich aan bij de ALP in het district Chardara, waar hij ongeveer twee jaar werkte (CGVS, p. 9, 10).

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U verklaarde dat uw broer circa 6 jaar geleden vermoord werd door de taliban tijdens een gevecht in Chardara (CGVS, p. 8). Drie dagen nadat uw broer verdwenen was, zo stelde u, kwam uw familie te weten dat hij gedood werd via het bureau van de commandant (CGVS, p. 19). U verklaarde dat de commandant enkel zei dat uw broer tijdens een gevecht met de taliban werd gedood, waarna ze zijn lichaam naar het dorp brachten en zijn begrafenis gehouden werd (CGVS, p. 19). Rekening houdend met uw verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de dood van uw broer plausibel is.

Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U legde echter geen geloofwaardige verklaringen af aangaande uw persoonlijke problemen met de taliban (zie infra). Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Voorts merkt het Commissariaat-generaal op dat uw verklaringen met betrekking tot uw beweerde problemen met de taliban niet aannemelijk zijn. Ter zake verklaarde u dat er op uw grond een zendmast van een telefoonprovider stond, waarvoor u maandelijks 6000 Afghani ontving (CGVS, p. 13). Daarnaast had het nationale leger een controlepost op uw velden geïnstalleerd vanwege de slechte veiligheidssituatie in uw regio (CGVS, p. 13, 14). Op een dag, zo stelde u, werd u door twee talibanleden benaderd, die u zeiden dat hun ouderen eisten dat u hen zou vervoegen (CGVS, p. 14). Gevraagd om welke reden de taliban dit wilden, antwoordde u dat de overheid een controlepost had op uw gronden en ze wisten dat u daar gemakkelijk toegang toe had, zodat ze wilden dat u hen hielp (CGVS, p. 15). Dat de taliban u als overheidsgezinde dorpeling en zonder enige link met hun groepering plots zouden vragen om met hen samen te werken, zonder dat u hiervoor een overtuigende uitleg kan geven, roept echter ernstige vragen op. Het CGVS mag van een strategische actor als de taliban immers verwachten dat ze haar opdracht om dergelijke gevoelige opdracht uit te voeren slechts aan iemand uit hun gekende netwerk zou toevertrouwen en dergelijke taken niet in de handen zouden leggen van een wildvreemde, met alle risico's van dien. Dit geldt des te meer gezien u niet in een talibangezind dorp woonde, iets waar de taliban als regionale strijders waarschijnlijk wel van op de hoogte waren (CGVS, p. 13). Bovendien onderhield uw familie goede contacten met de leden van de controlepost (CGVS, p. 13, 15), zodat het weinig aannemelijk is dat de taliban net u zouden inschakelen om voor hen te werken. U stelde dat u vervolgens gedurende 20 dagen niet naar school ging, maar nadien

dacht dat de taliban u slechts één keer zouden benaderen, zodat u opnieuw naar school begon te gaan (CGVS, p. 16). In die tussenperiode gebeurde er niets anders, zo stelde u (CGVS, p. 16). Gevraagd wat de taliban van u wilden toen ze u een tweede keer tegenhielden, zei u dat ze eisten dat u vergif zou mengen in het water of eten van de leden van de controlepost en de controlepost moest laten verdwijnen (CGVS, p. 14, 16). U verklaarde dat indien u dit zou delen met iemand, de taliban u zouden doden (CGVS, p. 16). Gevraagd of de taliban een deadline gaven waarin u dit moest doen, antwoordde u dat ze dit niet deden, maar zeiden dat ze u binnen twee dagen zouden informeren over de wijze waarop u deze taak moest uitvoeren (CGVS, p. 16). Het risico op vroegtijdige detectie van de taliban hun plannen om een aanslag te plegen op de controlepost werd echter aanzienlijk verhoogd door dit ultimatum. Het gaf u immers de tijd en ruimte om de plannen van een aanslag met derden te bespreken. Het is weinig waarschijnlijk dat de taliban zich zouden blootstellen aan dergelijke nodeloze risico's.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er bovendien op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Zelf verklaarde u dat er in uw regio veel andere jongens door de taliban werden gevraagd om hen te vervoegen, doch u verklaarde dat u niet precies weet wie bij hen was en wie niet (CGVS, p. 15). Verder gaf u aan dat u niemand uit uw dorp kende die de taliban vervoegde (CGVS, p. 15). Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Ook uw verdere verklaringen over het vervolg van uw problemen met de taliban konden niet overtuigen. Zo verklaarde u dat de taliban zeiden dat u uw grond moest teruggeven van de overheid om er zogezegd groenten op te cultiveren, maar u dit niet aan de overheid kon zeggen omdat ze niet luisterden naar u (CGVS, p. 16). Gevraagd of de taliban zelf geen middelen hadden om de controlepost uit te schakelen, reageerde u dat ze niet zo capabel waren om dit zelf te doen en daarom uw hulp nodig hadden (CGVS, p. 16). Deze voorstelling van de taliban staat evenwel in contrast met uw verklaringen omtrent de kwalijke reputatie van deze organisatie. Zo verklaarde u dat de taliban onderdrukkers zijn en wrede mensen, die niet geliefd zijn in het dorp (CGVS, p. 13). Bovendien verklaarde u dat ze in het verleden uw broer vermoordden tijdens een gevecht (CGVS, p. 8). In het licht van deze verklaringen is de door u geschetste zwakke positie van de taliban dan ook erg twijfelachtig. U verklaarde tevens dat uw maternale oom en moeder na deze eis van de taliban beslisten om de overheid te informeren en hen te vragen om de controlepost te verlaten omdat uw leven hierdoor in gevaar was (CGVS, p. 17). U stelde dat u hen informeerde omdat u bedreigd werd door de taliban en wilde dat de overheid u zou helpen (CGVS, p. 17). Deze bewering staat echter haaks op uw eerdere uitspraak dat u niet met de overheid sprak omdat ze niet luisterden naar u (CGVS, p. 16). Gevraagd of het geen risico was om de commandant te informeren na de doodsb bedreiging door de taliban, stelde u dat u geen andere keuze had dan steun te zoeken bij de overheid omdat u niets tegen hen wilde doen (CGVS, p. 17). U gaf hierop het adres van een verwante van M. S. (...) aan de commandant, waarop deze persoon één à twee weken later door de politie werd gearresteerd (CGVS, p. 14, 17). Op de vraag of u nadien voorzorgsmaatregelen trof, antwoordde u nietszeggend dat u door de commandant werd geïnformeerd over de arrestatie en niet weet of er nog andere leden van de taliban werden gevangen genomen (CGVS, p. 17). Nadien gebeurde er gedurende één à twee maanden niets, zo stelde u, tot de taliban de controlepost op uw grond aanvielen (CGVS, p. 18). Indien de taliban u effectief op straffe van dood hadden verboden om met iemand anders te spreken over hun plannen en hun leider vervolgens door de politie werd gearresteerd, is het echter weinig aannemelijk dat ze u maandenlang met rust zouden laten, temeer de taliban u wisten wonen (CGVS, p. 18). Deze periode van uitstel zou u bovendien de tijd en ruimte hebben gegeven om uw huis te ontvluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen, hetgeen onmogelijk de bedoeling kan zijn geweest van de taliban. Bovenstaande verklaringen doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Inzake de zogeheten aanval van de taliban op de controlepost verklaarde u overigens dat mensen zeiden dat de taliban eerst de soldaten vergiftigd hadden en hen nadien hadden doodgeschoten (CGVS, p. 14). Eerder verklaarde u echter dat de taliban hiervoor uw hulp hadden ingeroepen "omdat ze niet zo in staat waren om dit zelf te doen" (CGVS, p. 16). Op de nacht van de aanval, zo stelde u, was u in het huis van uw maternale oom (CGVS, p. 14). Nadien vernam u via uw moeder dat de taliban diezelfde nacht uw huis hadden bezocht, op zoek naar u (CGVS, p. 14). Dat de taliban u eerst maandenlang met rust zouden hebben gelaten om vervolgens bij u thuis langs te komen uitgerekend op een ogenblik dat u bij uw maternale oom was, is echter weinig ernstig te noemen. Dit klemmt temeer gezien de taliban volgens u op de hoogte waren van uw adres, uw achtergrond en tevens van uw familieleden, zodat bovenstaand scenario erg twijfelachtig is. De taliban zeiden volgens uw moeder dat indien ze u zouden vinden, ze u zouden doden omdat u de overheid informeerde over hun leider en u spion bent van de overheid (CGVS, p. 18). Bij uw aankomst als minderjarige verklaarde u daarentegen dat u ervan beschuldigd werd lid te zijn van de taliban (zie Minderjarigenfiche d.d. 21 juni 2021, p. 3). Hiermee geconfronteerd op het CGVS, stelde u dat u dit nu niet vermeldde, maar de overheid u zeker ook beschuldigde daarvan omdat ze dachten dat u misschien vergif in hun eten deed, gezien u door de taliban werd gevraagd om dit te doen (CGVS, p. 19). Deze uitleg gaat echter niet op, nu u op geen enkel ogenblik tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch bij het CGVS melding maakte van dit element in uw asielrelaas (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p. 14). Gezien het hier gaat om de concrete bedreigingen tegen uw persoon waarna werd besloten dat u het land diende te verlaten, kan er echter van uit worden gegaan dat u over dergelijke zaken consistente opeenvolgende verklaringen aflegt. Dergelijke vaststellingen werken zodoende verder negatief in op uw geloofwaardigheid.

Tot slot kon u niet vertellen wat er na uw vertrek nog allemaal is gebeurd (CGVS, p. 19). U stelde dat uw familie u niets vertelt omdat u hier alleen bent en ze u niet triest willen maken (CGVS, p. 19). U stelde verder dat uw moeder thans bij uw maternale oom woont, dichtbij de districtsstad (CGVS, p. 19). Nogmaals gevraagd of u weet of uw familie nog problemen heeft gekend met de taliban na uw vertrek, antwoordde u dat u uw thuisland verliet en dus niet weet wat er gebeurd daar omdat ze u niets vertellen (CGVS, p. 19). Dat uw familie u uit bezorgdheid niet zou inlichten, is evenwel niet te verzoenen met het feit dat zij u naar België stuurden om internationale bescherming te vragen omwille van problemen met de taliban. Hierdoor kan er redelijkerwijze van uw familie worden verwacht dat ze u inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor uw verzoek om internationale bescherming. Verder dient erop gewezen dat redelijkerwijze van een asielzoeker kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dit klemmt temeer gezien u verklaarde nog regelmatig contact te hebben met uw moeder, maternale oom en neven in Afghanistan, zodat u wel degelijk de mogelijkheid had om zich hierover te informeren (CGVS, p. 8, 11). Dat u naliert dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara's waarvan u stelt dat die van uw vader en broer zijn. Deze taskara's hebben echter geen betrekking op uw persoonlijk verzoek om internationale bescherming en voegen zodoende niets toe aan uw individuele asielmotieven. Wat betreft de badges, het opleidingscertificaat en de foto's van uw broer tijdens zijn werk, dient te worden opgemerkt dat zijn tewerkstelling voor het ANA en de ALP hier niet worden betwist. Hetzelfde geldt voor wat betreft het huurcontract van de zendmast en het eigendomscontract van uw grond. Deze documenten bevatten louter persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot uw eigendom, die hier niet ter discussie staan. Deze documenten zijn echter niet van die aard dat ze uw problemen met de taliban verder kunnen ondersteunen of bevestigen. De dreigbrief van de taliban kan evenmin overtuigen van uw problemen met de taliban. Dergelijke brief kan ook door eender wie zijn opgesteld. Documenten hebben bovendien slechts een ondersteunende bewijswaarde bij geloofwaardige verklaringen, quod non. De door u neergelegde brief van de maliks geeft verder louter uw ooms verklaringen weer, doch worden deze hierdoor op geen enkele manier gestaafd aangezien het om een gesolliciteerd document gaat dat op vraag werd opgesteld. Om enige bewijskracht aan een document te ontleen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Tot slot legde u een aantal foto's neer waarop uzelf, uw broer en uw neven worden afgebeeld, doch ook deze foto's kunnen uw asielrelaas niet ondersteunen of bevestigen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's maar weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode

voor de machtsvername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op

<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de schending aan voert van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst bekritiseert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing. Vervolgens benadrukt hij zijn verwestering. Hij gaat in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en op de terugkeer van Afghanen die uit het Westen komen.

2.1. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de bestreden beslissing en enkele loonfiches toe.

Op 5 maart 2024 bracht de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) met een aanvullende nota de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA rapport “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- het EUAA rapport “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- het EUAA-rapport “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- het EASO-rapport “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- het EUAA-rapport “Afghanistan – Country focus” van december 2023;
- het EUAA-rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- het EASO-rapport “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- het EUAA-rapport “Afghanistan: Targeting of Individuals” van augustus 2022;
- UNAMA rapport “impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan” van juni 2023;
- de COI Focus “Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername van de Taliban” van 14 december 2023.

2.2. Beoordeling van de zaak

2.2.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen heeft kenbaar gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Ook het CGVS heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.”*

2.2.2. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud

van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven; b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; d) de asielzoeker heeft zijn*

aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

2.2.4. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift ook landeninformatie van verschillende bronnen bevat, doet hierover niet anders denken.

2.2.5. Motieven van de bestreden beslissing

In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) een leeftijdstest wijst uit dat verzoeker meerderjarig is, zodat er geen geloof wordt gehecht aan de beweerde minderjarigheid;
- (ii) er wordt geen geloof gehecht aan de vervolging van verzoeker omwille van het feit dat zijn broer deel uitmaakte van het ANSF. Het loutere feit dat verzoeker een familielid is van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om de nood aan bescherming aannemelijk te maken;
- (iii) verzoeker legt geen geloofwaardige verklaringen af aangaande zijn persoonlijke problemen met de taliban;
- (iiii) er wordt geen geloof gehecht aan de verklaring van verzoeker dat hij vrees voor rekrutering door de taliban;
- (iv) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard om een ander licht te werpen op de gemaakte appreciatie;
- (v) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reël risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reël risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;
- (vi) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;
- (vii) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Verzoeker bracht hiertoe evenwel geen informatie aan.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.2.6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.6.1. Het vluchtrelaas

Verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing motiveert dat er geen elementen zijn waaruit blijkt dat er procedurele noden in zijn hoofdte kunnen vastgesteld worden en dat hij niet als minderjarige kan worden aanzien aangezien de leeftijdtest heeft uitgewezen dat hij 19,5 jaar oud was.

Dit blijkt inderdaad uit de motivering en verzoeker brengt hier niets tegenin. Hij stelt de motivering aldus niet in een ander daglicht. De Raad treedt de motieven van de bestreden beslissing bij.

Verder citeert verzoeker uit de motivering van de bestreden beslissing betreffende het feit dat zijn broer een voormalig lid van het ANSF was. De bestreden beslissing stipt aan dat de verklaringen aangaande zijn broer plausibel zijn, maar dat het louter familielid zijn van een vroeger ANSF lid onvoldoende is om de nood aan bescherming aannemelijk te maken. Er wordt hierbij aangestipt dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn persoonlijke problemen met de taliban.

Verzoeker laat de motivering opnieuw ongemoeid maar stelt wel dat hij meerdere redenen heeft opgegeven waarom hij vreest voor een terugkeer.

Verzoeker gaf inderdaad aan dat hij persoonlijke problemen kende met de taliban. In de bestreden beslissing wordt hier uitvoerig op ingegaan. Verzoeker betwist dit niet aangezien hij vervolgens weer citeert uit de bestreden beslissing en nu aangaande zijn persoonlijke problemen met de taliban.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker verklaarde dat er op hun grond een zendmast van een telefoonprovider stond waarvoor zij maandelijks 6000 Afghani ontvingen. Daarnaast had het nationale leger een controlepost op hun velden geïnstalleerd vanwege de slechte veiligheidssituatie in de regio. Verzoeker verklaarde dat hij op een dag werd benaderd door twee talibanleden die van hem eisten dat hij hen zou vervoegen. Als reden gaf verzoeker op dat dit was omdat de overheid een controlepost had op hun velden en dat ze van hem verlangden dat hij hen zou helpen. De commissaris-generaal merkt op dat het merkwaardig is dat de taliban verzoeker, als overheidsgezinde dorpeling zonder enige link naar de taliban groepering, plots zou vragen om met hen samen te werken. De commissaris-generaal vervolgt dat van de taliban verwacht zou kunnen worden dat zij voor een dergelijke gevoelige opdracht iemand uit hun netwerk zou kiezen en die taak toch niet aan een wildvreemde zou toevertrouwen met alle risico's van dien. De commissaris-generaal benadrukt nog dat verzoeker in een niet taliban gezind dorp woonde en dat de familie van verzoeker ook nog eens goede contacten hadden met de leden van de controlepost, zodat het weinig aannemelijk is dat de taliban verzoeker zou inschakelen om voor hen te werken.

Verzoeker verwijst enkel naar zijn verklaringen die hij aflegde en stelt dat de vraag van de taliban ingegeven was door de strategische ligging van de checkpoint op hun velden. Hiermee weerlegt verzoeker geenszins de motivering van de bestreden beslissing. De Raad kan de motieven van de bestreden beslissing bijtreden. Verzoeker toont niet aan dat deze kennelijk onredelijk zijn.

Vervolgens gaat verzoeker in op het deel van de motivering dat luidt als volgt:

“U stelde dat u vervolgens gedurende 20 dagen niet naar school ging, maar nadien dacht dat de taliban u slechts één keer zouden benaderen, zodat u opnieuw naar school begon te gaan (CGVS, p. 16). In die tussenperiode gebeurde er niets anders, zo stelde u (CGVS, p. 16). Gevraagd wat de taliban van u wilden toen ze u een tweede keer tegenhielden, zei u dat ze eisten dat u vergif zou mengen in het water of eten van de leden van de controlepost en de controlepost moest laten verdwijnen (CGVS, p. 14, 16). U verklaarde dat indien u dit zou delen met iemand, de taliban u zouden doden (CGVS, p. 16). Gevraagd of de taliban een deadline gaven waarin u dit moest doen, antwoordde u dat ze dit niet deden, maar zeiden dat ze u binnen twee dagen zouden informeren over de wijze waarop u deze taak moest uitvoeren (CGVS, p. 16). Het risico op vroegtijdige detectie van de taliban hun plannen om een aanslag te plegen op de controlepost werd echter aanzienlijk verhoogd door dit ultimatum. Het gaf u immers de tijd en ruimte om de plannen van een aanslag met derden te bespreken. Het is weinig waarschijnlijk dat de taliban zich zouden blootstellen aan dergelijke nodeloze risico's.”

Verzoeker verwijst opnieuw naar zijn verklaringen en concludeert dat hij niemand kon contacteren omdat er niets concreet was gepland. Ook op dit punt weet verzoeker de Raad niet te overtuigen. Verzoeker verklaarde namelijk dat de taliban hem gevraagd hadden om vergif te mengen in het eten of het water van de leden van de controlepost. Het loutere feit dat er nog geen concreet moment werd afgesproken betekent niet dat de opdracht niet duidelijk was. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt liep de taliban het risico op een vroegtijdige detectie van hun plan om een aanslag te plegen. Door te stellen dat ze hem over twee dagen zouden informeren, gaven ze hem tijd en ruimte om de plannen van de aanslag met derden te bespreken. Het is inderdaad weinig geloofwaardig dat de taliban zich aan een dergelijk risico zou blootstellen. Ook op dit punt treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing bij.

Vervolgens verwijst verzoeker naar de volgende motivering:

“Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er bovendien op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Zelf verklaarde u dat er in uw regio veel andere jongens door de taliban werden gevraagd om hen te vervoegen, doch u verklaarde dat u niet precies weet wie bij hen was en wie niet (CGVS, p. 15). Verder gaf u aan dat u niemand uit uw dorp kende die de taliban vervoegde (CGVS, p. 15). Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.”

En

“Ook uw verdere verklaringen over het vervolg van uw problemen met de taliban konden niet overtuigen. Zo verklaarde u dat de taliban zeiden dat u uw grond moest teruggeven van de overheid om er zogezegd groenten op te cultiveren, maar u dit niet aan de overheid kon zeggen omdat ze niet luisterden naar u (CGVS, p. 16). Gevraagd of de taliban zelf geen middelen hadden om de controlepost uit te schakelen, reageerde u dat ze niet zo capabel waren om dit zelf te doen en daarom uw hulp nodig hadden (CGVS, p. 16). Deze voorstelling van de taliban staat evenwel in contrast met uw verklaringen omtrent de kwalijke reputatie van deze organisatie. Zo verklaarde u dat de taliban onderdrukkers zijn en wrede mensen, die niet geliefd zijn in het dorp (CGVS, p. 13). Bovendien verklaarde u dat ze in het verleden uw broer vermoordden tijdens een gevecht (CGVS, p. 8). In het licht van deze verklaringen is de door u geschetste zwakke positie van de taliban dan ook erg twijfelachtig.”

Verzoeker is de mening toegedaan dat deze onderdelen van de motivering strijdig zijn. Enerzijds wordt er gesteld dat de streek waar verzoeker woont niet taliban gezind is en anderzijds wordt aangegeven dat het wel degelijk nuttig was om iemand plaatselijk te rekruteren gelet op de strategische plek.

De Raad leest niet wat verzoeker hiervoor beweert. Nergens valt te lezen dat het wel degelijk nut heeft om iemand plaatselijk te rekruteren gelet op de strategische plek. Het betoog van verzoeker is niet dienstig en weet de motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker vervolgt dat de bestreden beslissing stelt:

“U verklaarde tevens dat uw maternale oom en moeder na deze eis van de taliban beslisten om de overheid te informeren en hen te vragen om de controlepost te verlaten omdat uw leven hierdoor in gevaar was (CGVS, p. 17). U stelde dat u hen informeerde omdat u bedreigd werd door de taliban en wilde dat de overheid u zou helpen (CGVS, p. 17). Deze bewering staat echter haaks op uw eerdere uitspraak dat u niet met de overheid sprak omdat ze niet luisterden naar u (CGVS, p. 16). Gevraagd of het geen risico was om de commandant te informeren na de doodsb bedreiging door de taliban, stelde u dat u geen andere keuze had dan steun te zoeken bij de overheid omdat u niets tegen hen wilde doen (CGVS, p. 17).”

Verzoeker stelt dienaangaande dat hij gehandeld heeft uit noodzaak. Opnieuw citeert hij uit zijn verklaringen. Hiermee weerlegt verzoeker de motivering niet. Verzoeker kan niet worden gevolgd.

Dan gaat verzoeker verder met een verwijzing naar volgende motivering:

“U gaf hierop het adres van een verwante van M. S. (...) aan de commandant, waarop deze persoon één à twee weken later door de politie werd gearresteerd (CGVS, p. 14, 17). Op de vraag of u nadien voorzorgsmaatregelen trof, antwoordde u nietszeggend dat u door de commandant werd geïnformeerd over

de arrestatie en niet weet of er nog andere leden van de taliban werden gevangen genomen (CGVS, p. 17). Nadien gebeurde er gedurende één à twee maanden niets, zo stelde u, tot de taliban de controlepost op uw grond aanvielen (CGVS, p. 18). Indien de taliban u effectief op straffe van dood hadden verboden om met iemand anders te spreken over hun plannen en hun leider vervolgens door de politie werd gearresteerd, is het echter weinig aannemelijk dat ze u maandenlang met rust zouden laten, temeer de taliban u wisten wonen (CGVS, p. 18). Deze periode van uitstel zou u bovendien de tijd en ruimte hebben gegeven om uw huis te ontluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen, hetgeen onmogelijk de bedoeling kan zijn geweest van de taliban. Bovenstaande verklaringen doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoeker citeert uit het verhoorverslag zonder meer. Hiermee toont hij niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn of niet zou stroken met zijn verklaringen.

Weer citeert verzoeker uit de bestreden beslissing. Hij verwijst met name naar de volgende motieven:

“Inzake de zogeheten aanval van de taliban op de controlepost verklaarde u overigens dat mensen zeiden dat de taliban eerst de soldaten vergiftigd hadden en hen nadien hadden doodgeschoten (CGVS, p. 14). Eerder verklaarde u echter dat de taliban hiervoor uw hulp hadden ingeroepen “omdat ze niet zo in staat waren om dit zelf te doen” (CGVS, p. 16). Op de nacht van de aanval, zo stelde u, was u in het huis van uw maternale oom (CGVS, p. 14). Nadien vernam u via uw moeder dat de taliban diezelfde nacht uw huis hadden bezocht, op zoek naar u (CGVS, p. 14). Dat de taliban u eerst maandenlang met rust zouden hebben gelaten om vervolgens bij u thuis langs te komen uitgerekend op een ogenblik dat u bij uw maternale oom was, is echter weinig ernstig te noemen. Dit klemt temeer gezien de taliban volgens u op de hoogte waren van uw adres, uw achtergrond en tevens van uw familieleden, zodat bovenstaand scenario erg twijfelachtig is. De taliban zeiden volgens uw moeder dat indien ze u zouden vinden, ze u zouden doden omdat u de overheid informeerde over hun leider en u spion bent van de overheid (CGVS, p. 18). Bij uw aankomst als minderjarige verklaarde u daarentegen dat u ervan beschuldigd werd lid te zijn van de taliban (zie Minderjarigenfiche d.d. 21 juni 2021, p. 3). Hiermee geconfronteerd op het CGVS, stelde u dat u dit nu niet vermeldde, maar de overheid u zeker ook beschuldigde daarvan omdat ze dachten dat u misschien vergif in hun eten deed, gezien u door de taliban werd gevraagd om dit te doen (CGVS, p. 19). Deze uitleg gaat echter niet op, nu u op geen enkel ogenblik tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch bij het CGVS melding maakte van dit element in uw asielrelaas (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p. 14). Gezien het hier gaat om de concrete bedreigingen tegen uw persoon waarna werd besloten dat u het land diende te verlaten, kan er echter van uit worden gegaan dat u over dergelijke zaken consistente opeenvolgende verklaringen aflegt. Dergelijke vaststellingen werken zodoende verder negatief in op uw geloofwaardigheid.”

Dienaangaande stelt verzoeker “ik vermeldde dit niet maar zeker de overheid beschuldigde me ook daarvoor want ze dachten dat ik misschien vergif in hun eten deed omdat ik gevraagd werd door de taliban om vergif in hun eten te doen en ik plaatste mijn leven in gevaar vanwege beide groepen”.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat verzoeker de motieven betreffende het bezoek van de taliban niet weerlegt. Evenmin weerlegt hij de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn relaas. Met zijn betoog geeft verzoeker een nieuwe wending aan zijn relaas betreffende de laatst vastgestelde tegenstrijdigheid. Dit is niet ernstig. Van verzoeker kan verwacht worden dat hij concrete, volledige en coherente verklaringen aflegt. Dit is geenszins het geval.

Betreffende volgende motivering:

“Tot slot kon u niet vertellen wat er na uw vertrek nog allemaal is gebeurd (CGVS, p. 19). U stelde dat uw familie u niets vertelt omdat u hier alleen bent en ze u niet triest willen maken (CGVS, p. 19). U stelde verder dat uw moeder thans bij uw maternale oom woont, dichtbij de districtsstad (CGVS, p. 19). Nogmaals gevraagd of u weet of uw familie nog problemen heeft gekend met de taliban na uw vertrek, antwoordde u dat u uw thuisland verliet en dus niet weet wat er gebeurde daar omdat ze u niets vertellen (CGVS, p. 19). Dat uw familie u uit bezorgdheid niet zou inlichten, is evenwel niet te verzoenen met het feit dat zij u naar België stuurden om internationale bescherming te vragen omwille van problemen met de taliban. Hierdoor kan er redelijkerwijze van uw familie worden verwacht dat ze u inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor uw verzoek om internationale bescherming. Verder dient erop gewezen dat redelijkerwijze van een asielzoeker kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dit klemt temeer gezien u verklaarde nog regelmatig contact te hebben met uw moeder, maternale oom en neven in Afghanistan, zodat u wel degelijk de mogelijkheid had om zich hierover te informeren (CGVS, p. 8, 11). Dat u naliert dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging.”

Stelt verzoeker enkel dat hij het daar niet mee eens is. Hij herhaalt dat zijn moeder hem niet op de hoogte bracht om hem te sparen en dit ondanks zijn vragen.

Door enkel te volharden in zijn verklaringen, slaagt verzoeker er niet in om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk zou zijn.

Tot slot gaat verzoeker in op het onderdeel van de motivering dat betrekking heeft op de documenten die door hem werden aangebracht. Deze motivering luidt als volgt:

“De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara's waarvan u stelt dat die van uw vader en broer zijn. Deze taskara's hebben echter geen betrekking op uw persoonlijk verzoek om internationale bescherming en voegen zodoende niets toe aan uw individuele asielmotieven. Wat betreft de badges, het opleidingscertificaat en de foto's van uw broer tijdens zijn werk, dient te worden opgemerkt dat zijn tewerkstelling voor het ANA en de ALP hier niet worden betwist. Hetzelfde geldt voor wat betreft het huurcontract van de zendmast en het eigendomscontract van uw grond. Deze documenten bevatten louter persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot uw eigendom, die hier niet ter discussie staan. Deze documenten zijn echter niet van die aard dat ze uw problemen met de taliban verder kunnen ondersteunen of bevestigen. De dreigbrief van de taliban kan evenmin overtuigen van uw problemen met de taliban. Dergelijke brief kan ook door eender wie zijn opgesteld. Documenten hebben bovendien slechts een ondersteunende bewijswaarde bij geloofwaardige verklaringen, quod non. De door u neergelegde brief van de maliks geeft verder louter uw ooms verklaringen weer, doch worden deze hierdoor op geen enkele manier gestaafd aangezien het om een gesolliciteerd document gaat dat op vraag werd opgesteld. Om enige bewijskracht aan een document te ontlenu, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Tot slot legde u een aantal foto's neer waarop uzelf, uw broer en uw neven worden afgebeeld, doch ook deze foto's kunnen uw asielrelaas niet ondersteunen of bevestigen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's maar weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.”

Verzoeker stelt enkel dat hij gepoogd heeft om zijn relaas te staven. Hij stelt dat het niet opgaat om sommige documenten voor waar aan te nemen, terwijl andere documenten worden geweerd om reden van corruptie.

Hiermee gaat verzoeker voorbij aan het deel van de motivering dat stelt dat *“Documenten hebben bovendien slechts een ondersteunende bewijswaarde bij geloofwaardige verklaringen, quod non.”* Bovendien bevat het administratief dossier informatie betreffende documentenfraude. Hieruit blijkt dat er omzichtig moet omgesprongen worden met Afghaanse documenten en dat de bewijswaarde hiervan zeer gering is. Verzoeker weerlegt dit niet.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Hij benadrukt dat hij zich volledig westers gedraagt en dat hij snel zou opvallen bij de taliban en aldus zijn leven zou riskeren in het geval van een terugkeer.

Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet).

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, Migracijos departamentas, pt. 26, 32).

Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip 'politieke overtuiging' vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten.

Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken.

De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging.

Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens "enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land" (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), pt. 36-37 en 46, 49).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45).

Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek mutatis mutandis ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving

van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 45).

Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24).

In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 December 2021 in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen.

Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders.

Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 55).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de Taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”. De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 96-100).

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat zich volledig westers gedraagt zodat hij snel zou opvallen bij de Taliban.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker geen enkel indicatie bijbrengt van zijn westerse levensstijl. Dit is niets meer dan een bloot betoog.

Door een loutere verwijzing naar zijn tewerkstelling geeft verzoeker een onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en maakt hij niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. De aangebrachte elementen geven voornamelijk aan dat verzoeker zich

heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming. Hetgeen uiteraard lovenswaardig is.

De Raad benadrukt dat een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Verzoeker toont in dit verband niet in concreto aan dat hij zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat hij behoort tot een specifieke sociale groep.

Verzoeker duidt nergens in concreto aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man wiens vormende jaren zich grotendeels in Afghanistan hebben afgespeeld. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds meerderjarig was toen hij Afghanistan verliet. Hij heeft dus zijn vormende jaren in Afghanistan doorgebracht. Verzoeker spreekt nog steeds Pashtou en ging in Afghanistan naar de moskee.

Bovendien heeft verzoeker nog regelmatig contact met zijn familie en kan hij zich desgevallend bij zijn familie in Afghanistan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afgaanse context.

Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen.

Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afgaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa. Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

2.2.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit and run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van Improvised Explosive Devices (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden

minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflict gerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan

van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunduz. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de Country Guidance Afghanistan van januari 2023.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU